

Draskovics Mariann

Az ajándék

– Hogyhogy nincsenek gyerekkori fényképeid? Ugye csak viccelsz? – Angi szemé résnyre szűkült. – Hiszen megbeszéltük, hogy az esküvőn vetítést tartunk a régi fotóinkból!

Csaba becsukta a laptopját, és megpróbált érdeklődő arckifejezést ölteni, mint mindig, amikor az „esküvő” szó elhagyta menyasszonya száját. Tényleg megbeszélték volna? Lázasan kutatótt az agyában, de be kellett látnia, hogy amikor Angi a próbaszínre, az ültetőkártya, a székszoknya és más misztikus hozzávalók kapcsán kérte a véleményét, az idő múlásával és az esküvő közeledtével ő hajlamos volt gondolkodás nélkül bármire rábólintani. – Vetítést? A régi fotóinkból? Azt hittem, a közös fotóinkra gondolsz.

Angi arckifejezéséből rögtön látta, hogy rosszat mondott. – Csabi, nem emlékszel Ritáék esküvőjére? Tudod, vetítettek a násznépnek. A saját gyerekkori fotóikat. Még neveltünk is, hogy milyen iksz-lába volt mindkettőnek óvodás korában.

Csaba legszívesebben megkérdezte volna, kik azok a Ritáék, de jobbnak látta, ha hallgat és bólogat. Épp újra elmerült volna a gondolataiban, amikor Angi visszarángatta az esküvőszervezés valóságába.

– Hívom anyukádat. Ő biztosan elő tud keresni valami régi albumot.

Erre már Csaba is elnevette magát. – Anyám? Életemben összesen ha tíz képet csinált rólam. Öt héttel a születésem után már dolgozott, nem volt ideje holmi fotózgatásra. Tudod, hogy szinte a nagymamám nevelt fel.

– Ez az! Neki biztosan voltak rólad fényképei. Mikor is halt meg? Tíz éve? Hová került a megmaradt holmija?

Csaba szerette menyasszonya céltudatosságát, de a részvét teljes hiánya most bántotta. Gizi mama, vagy ahogy ő hívta, Zimama elvesztése még ma is fáj neki.

– Anyám felszámolta Zimama teljes hagyatékát. Emlékszem, milyen szenvedéllyel dobálta ki a többkötetnyi rejtvénygyűjteményt. Egyetlen dobozt tett félre a pincében, de azt két éve elöntötte a víz. – Csaba sóhajtott. – Csak ez az egy állatkerti fényképünk maradt meg.

A könyvespolcra nézett, a megsárgult papírkeretű, régi fotóra, amelyen ő és Zimama pózoltak, egy elefánttal a háttérben. Nyolcéves korában készült, és a tizennyolcadik születésnapjára kapta meg a nagymamájától. Zimama a lelkére kötötte, hogy cserélje le a keretet, de amikor nagyanyja nem sokkal később váratlanul meghalt, Csabának nem volt lelkierője hozzányúlni a képhez.

Angi gazellaként szökött a könyvespolchoz. – Hurrá! Legalább egy képünk már van. Azért én körülnézek anyukádnál is.

– Sok szerencsét hozzá – dühöngte Csaba, és újra kinyitotta a laptopját. – Arra a képre meg úgy vigyázz, hogy ha elveszíted, elválok, mielőtt összeházasodnánk.

Angi pusztit nyomott a homlokára. – Ne izgulj, még egy szép új keretet is kapsz hozzá. Egyébként a születésnapodon mentetek az állatkertbe? Minket mindig akkor vittek a szüleink.

Csaba szórakozottan nézett fel Angira. – Tessék? Ja, nem, Zimama az állatkertben volt könyvelő, onnan ment nyugdíjba. Gyakorlatilag ott nőttem fel. Óvatosan azzal a képpel! – szólt rá Angira, aki nekiállt szétcincálni a papírkeretet.

– Nem akar lejönni. Össze van ragasztva? Ja, nem, csak valami beleszorult. Nézd csak, Csabi, egy cetli van benne.

– Cetli?

Angi átadta neki az apróra összehajtott papírt, és Csaba óvatos mozdulatokkal kibontotta.

– Hú, mi ez? Egy levél? – kérdezte Angi, és Csaba mögé lépett. Csaba kismította a papírt az asztalon, de nem hitt a szemének, amikor meglátta Zimama kézírását.

Drága Csabikám!

Isten éltesen a tizennyolcadik születésnapodon! Örülök, hogy végre rászántad magad a keret lecserélésére – nem elég, hogy csúnya ez a karton, ráadásul egy kis kalandra is invitállak. Remélem, nagykorúságod ellenére még hajlandó vagy játszani velem. A rejtvény helyes megfejtéséért nyeremény jár. Sok sikert!

Szeretettel: Zimama

Csaba némán bámulta a papírlapot.

– Miféle rejtvény? – Angi Csaba válla fölött olvasta el a tízéves levelet.

Csaba elgondolkodva fordította meg a papírt. A hátoldalra Zimama apró gyöngybetűivel véste rá a születésnap rejtvényt.

– Milyen jó fej lehetett a nagymamád – mondta Angi, de már vissza is ült a szőnyegen kiterített, rejtélyes célú kártyákhoz. – Ha olyan nagy rejtvényfejtő volt, ő biztosan ki tudná okoskodni ezt a nyomorult ültetést.

Csaba csak fél füllel hallgatta Angi tünődő motyogását, inkább Zimama rejtvényét tanulmányozta. Hét kérdésből állt, és már az első megmosolyogtatta. *Kedvenc lány aligátorunk.* Ez szinte túl könnyű volt. Zimama és Csaba úgy jártak annak idején a közeli állatkertbe, mint más a játszótérre. Minden állatot néven szólítottak, minden utat ezerszer bejártak, minden titkát ismerték a kertnek.

Átolvasta még egyszer Zimama születésnap rejtvényét.

1. *Kedvenc lány aligátorunk.*
2. *Ezt a teknőst akartad mindig hazavinni a pálmaházból.*
3. *Hány kupolája van az elefántháznak?*
4. *Volt az állatkertnek egy igazgatója, aki nagyapádra hasonlított. Hányadik az ő szobra a bejárat felől?*
5. *Hány jegesmedveszobor van a főkapu kupoláján?*
6. *Hány valódi jegesmedve él az állatkertben?*
7. *A játszótéri bálnán hány fémkapaszkodó van?*

Az első kérdésre kapásból tudta a választ, hiszen Samu, a lány aligátor nagy kedvencük volt Zimamával. Gyakran álldogáltak a közelében, és várták, vajon megmozdul-e. Néha hosszasan sorolták a lányneveket, hátha valamelyik megtetszik Samunak.

A második kérdésre is azonnal eszébe jutott a válasz: tényleg sokszor könyörgött a nagyanyjának, hogy Bözsi teknőst vigyék haza. Aztán Zimama megelégedte az állandó nyafogást, és vett Csabának egy ékszerteknőst, amely a hivatalosabb Erzsébet nevet kapta. Csaba nagy lelkesedéssel gondozta, míg egyszer az anyja nagytakarítás alkalmával ki nem tette Erzsébetet a kertbe „legelni”. Akkor látták utoljára.

A többi kérdés viszont kifogott rajta. Játszótéri bálna? Nem emlékezett rá, hogy lett volna játszótér az Állatkertben. A bajszos igazgató szobra persze rögtön beugrott, nagyon sokat nevettek Zimamával, amikor elsétáltak előtte. De még a nevére sem emlékezett, nemhogy a szobor pontos helyére. Csaba utánaszámolt, és rádöbbsent, hogy tulajdonképpen tíz éve, Zimama halála óta nem is járt az állatkertben.

Angira sandított. A lány elmerült a kártyák ide-oda rakosgatásában, és közben megállás nélkül dűnnyögött magában. Vajon mennyire lenne dühös, ha ő tenne egy kis kiruccanást? Menyasszonya épp ebben a pillanatban csapta a földre a kártyákat, ezért Csaba úgy döntött, inkább az interneten néz körül.

Hány kupolája van az elefántháznak? A neten talált fényképeken sehogy sem tudta megállapítani, hogy hat vagy hét. A játszótéri bálnát ugyan nagy nehezen megtalálta a közben örömmel felfedezett fotótérképen, de a nagy felbontású képek csak még inkább meghozták a kedvét az állatkerti látogatáshoz. Miért is ne mehetne el?

Zsebébe csúsztotta Zimama levelét, és kísértelt a konyhába. Egy kocka csokival megacélozta a szívét, és a szobába visszatérve nagy levegőt vett. – Akkor én most elmegyek egy kicsit – mondta flegmának szánt hangon.

A szőnyegen kuporgó Angi azonnal felegyenesedett. – Hová?

– Csak sétálok egyet.

– Ez valami rossz vicc? Két hét múlva házasodunk, és még nincs meg az ülésrend! – Angi hangja egyre vékonyodott. – Arról volt szó, hogy a ma délutánt erre szánjuk.

Csaba Zimama levelét szorongatta a zsebében. – Kicsit kiszellőztetem a fejem. Hátha megszáll az ihlet az ültetéssel kapcsolatban.

– Mégis háová mész?

Csaba az ajtóhoz hátrált, keze már a kilincsen volt. – Kiugrom az állatkertbe. De ne izgulj, sietek vissza, szia! – mondta, és gyorsan kilépett az ajtón. Még hallotta, ahogy Angi utána kiabál:

– Nehogy véletlenül neked ne maradjon hely a főasztalnál!

A májusi szombat délutánon izgatott gyerekek nyargalásztak fel-alá a pénztárak között, és már most peracet követeltek a szüleiktől. Csabának összefutott a nyál a szájában, és miután bejutott a főkapun, egyenesen a legközelebbi büféhez vezetett az útja. Csak a sós perccel majszolgatása közben jutott eszébe, hogy a főkapu jegesmedvéit elfelejtette megszámolni. Visszasétált, majd gondos számolás után felírta az ötödik kérdés mellé a választ: 12.

Átfutotta a többi feladványt, és úgy döntött, az elefántház felé indul el. Útközben elsétált az egykori igazgatók szobrai előtt, és nem tudta elfojtani a nevetését, amikor meglátta nagyapja szinte pontos mását. A harmadik, páfrányokkal benőtt szobor Lendl Adolfot mintázta, aki tényleg megszólalásig

hasonlított Gyuri papára. Zimamával annak idején minden látogatásukkor útba ejtették a kefebajszú igazgató szobrát, pereccel kínálták, sőt, egyszer még le is fényképezték magukat vele. Gyuri papa egyáltalán nem nevetett, amikor meglátta az előhívott fotót. Csaba újabb falat perecet vett a szájába, és elszomorodva gondolt arra, hogy az a fénykép is nyilván elázott a pincében.

Az elefántházhoz érve hiába próbálta megszámolni a kupolákat, az épület túl nagynek bizonyult. A kafferbivalyoknál talált bronzmaketten összesen hét látszott, bár kettő tekintetében kicsit elbizonytalanodott: azok inkább voltak íves lezárásai az épület két hajójának. Aztán úgy döntött, Zimama biztosan nem volt ilyen szigorú; ha íves, akkor kupolának számít, és kész, ezért felírta a papírra a választ.

Próbálta megtalálni azt a szöveget, ahonnan a nevezetes elefántos képük készülhetett Zimamával, de nem sikerült. Bár az állatkert sokat változott az elmúlt évtizedben, Csaba ugyanolyan otthonosan érezte magát most is, mint gyerekkorában. Elhatározta, hogy ha vége az esküvői mizériának, mindenképpen elhozza Angit.

Zimama rejtvényének hetedik kérdéséhez a bejáratnál kapott térképet kellett segítségül hívnia. Nem emlékezett rá, hogy gyerekkorában lett volna itt játszótér, de a térképet böngészve hamar kiderült, hogy a kert hátsó részébe kell mennie a válaszáért. Áthaladt a szavannaházon, ahol meglepve fedezte fel régi nagy kedvencét, a bütykös csótányt. Zimamával nagyon szerették a rovarházat. Míg mások borzongani jártak oda, ők rendszerint a botoskák és skorpiók tanulmányozása közben fogyasztották el az otthon bekészített szalámis szendvicseiket. Amikor Csaba tizenévesen először hívott egy lányt randevúzni az Állatkertbe, természetesen bevitte őt a rovarházba is, ahol a lány félelmében végig a kezét szorongatta.

Közben megérkezett a játszótéri bálnához. A kergetőző gyerekek sűrűjében nem volt egyszerű megszámolnia a jókora bálna fémbütykeit, de végül elégedetten kanyarította a megoldást a papírra: 22.

Már csak egy kérdésre kellett válaszolnia. Elindult a Kissziklához a jegesmedvéket megszámolni, de séta közben rájött, hogy Zimama a rejtvény 2002-ben írta. Csaba emlékeiben az élt, hogy két jegesmedvét néz odakint-ről, és sajnálja őket, hogy milyen melegük van. Erzsike néni, Zimama kedvenc kolléganője mindig azzal froclizta Csabát, hogy vigyen sok fagyaltot nekik, akkor majd lehűlnek. Némi töprengés után úgy döntött, beírja válasznak a kettőt.

Ránézett a kezében szorongatott papírra. Elsőre semmit sem tudott kisilabizálni a válaszokból, de épp elmélyedt volna a számokban, amikor megcsörrent a telefonja. Csaba sóhajtott, és felvette.

– Hol vagy? – kérdezte Angi köszönés helyett.
– Hol lennék? Mondtam, hogy kiugrom az állatkertbe.
– Azt hittem, csak viccelsz. Csabi, azonnal gyere haza! – Angi hangja elcsuklott. – Nem tudom összeállítani az ülésrendet.

Csaba irigykedve nézte a két gondtalanul úszkáló fókát, akik mellett épp elsétált.

– Angéla, nem hinném, hogy ehhez rám van szükséged. Anyukád biztosan tud segíteni. Vagy a húgod?

Angi belezokogott a telefonba. – Jó, akkor fújjuk le az esküvőt! – mondta, és megszakitotta a hívást. Csaba nagy levegőt vett, és a zsebébe sülyesztette a készüléket. Talán tényleg haza kéne mennie. De az elmúlt egy óra üdítő változatosságot jelentett az esküvőszervezés monotóniájában, ezért úgy döntött, marad még egy kicsit. Legalább amíg megfejtí Zimama rejtvényét.

A Nagy-tó partján találta magát, ahol kényelmesen elhelyezkedett az egyik padon, és kisimította az egyre elnyűttebb papírt.

Samu, Bözsi, 7,3,12,2,22. Ez lenne a megfejtés? Nem így ismerte Zimamát. A megszállott rejtvényfejtő biztosan nem elégedett meg értelmetlen számsorral. Samu Bözsi 7 3 12 2 22. Jobb ötlet híján beírta a karaktersort az okostelefonja keresőjébe, de persze nem kapott használható választ. Vajon Angi hajlandó lenne segíteni neki? Csaba felnevetett az ötleten, és épp elrakta volna a telefonját, amikor az megint megcsörrent.

– Ez telepátia – köszöntötte menyasszonyát vidáman, de Angi tompa, színtelen hangon válaszolt:

– Légy szíves add meg anyukád új számát, mert amit én hívok, az már megszűnt. – Angi drámai hatásszünetet tartott. – Szólni akarok neki, hogy elmarad az esküvő.

Csaba a homlokára csapott. – Hát persze! Telefonszám! Köszí, édes – mondta, és Angi tiltakozása ellenére lerakta a telefont.

Nem tudta, ki lehet Samu, se Bözsi, de máris tárcsázta a telefonszámot: 731-22-22. Három csengés után szigorú női hang szól bele: – Sámuel.

Csaba hirtelen nem tudta, mit mondjon. Izgalmában elfelejtette végiggondolni, mivel magyarázhatná a hívását egy tíz éve megadott telefonszámra. – Ööö...

– Kivel beszélek? – kérdezte a halványan ismerős hang.

– Igen, elnézést, Faragó Csaba vagyok, jó napot... A nagymamámtól kaptam meg a telefonszámát... vagyis...

– Faragó Csaba? A Gizi unokája Faragó Csaba?

– Igen!

– Sámuel Erzsí vagyok, nagyanyád régi kolléganője.

Csaba egy óra múlva már haza is ért. Erzsike néni Zimamához hasonlóan közel lakott az állatkerthez, ezért hamar megkapta tőle a csomagot. Az idősszony elmesélte, hogy Zimama a lelkére kötötte: úgy vigyázzon a cipősdoboz méretű pakkra, mint a szeme fényére. Meglepődött, hogy már tíz év is eltelt, amióta barátnője letétbe helyezte nála a dobozt, és jól leszidta Csabát, amiért csak most jött érte. Szerencsére nem ragaszkodott hozzá, hogy nála nyissa ki az ajándékot; mint kiderült, Zimama annak idején megmutatta neki, mi van benne. De ő hallgat, mint a sír, mondta egy kacsintás kíséretében, majd egy fél tepszi sütemény kötelező elfogyasztása után útjára engedte Csabát.

Amikor Csaba belépett a lakásba, Angi felszegett állal és rezzenéstelen arccal meredt ki az ablakon. Hangosan szipogott, és néha tüntetőleg megtörölgette a szemét. Az ültetés tervezéséhez használt kártyák rendezetlen kupacban hevertek a szoba közepén. Amikor azonban Csaba letette a titokzatos csomagot az asztalra és elkezdte bontogatni, Angi közelebb lépett.

Csaba lefejtette a csomagolópapírt, de a több réteg ragasztószalaggal nem boldogult.

– Te jó ég, mi van ebben, hogy így le kellett plombálni? – morogta, mire Angi, feladva a sértettség maradék látszatát is, kiszaladt a konyhába, és ollóval tért vissza.

– Hadd segítsek – mondta, és fürge mozdulatokkal már át is vágott minden ragasztást.

Csaba leemelte a doboz tetejét, és leesett az álla.

A dobozban Zimama precizitásával sorba rendezve tizennyolc év emlékei várták: rajzok, képeslapok, levelek, belépőjegyek, préselt virágok. És a rengeteg fénykép: Csaba pólyában, Csaba etetőszékben, Csaba az óvodában, farsangon, kiránduláson, évnyitón, ballagáson, és persze az állatkertben. A vaskos kötet minden oldalát Zimama rövid leírásai díszítették.

Angi törte meg a csendet.

– Mi lenne, ha a főasztalnál a nagymamádnak is terítenénk? Így emlékezhetnénk rá. Üresen hagyunk neki egy széket.

– De akkor még nagyobb gondban leszel az ültetéssel – felelte Csaba.

– Dehogy. Pont így lesz tökéletes.

Gajdó Ágnes

Zöldmedve és barátai az állatkertben

Amikor a világon minden kizöldül, s a Zemplén hegyei is sokféle zöldbe öltöznek, ezt úgy hívják: tavasz. A természet felölti legszebb ruháit, a halványabb, sötétebb, olívbogyóhoz vagy éppen spenóthoz hasonló színűt. Szoknyát, kabátkát, cipőt, sapkát, sálát. Zöld a fák koronája, zöld a rét minden fűszála, zöld a bokrok levele. És a sokféle zöldből egy furcsa szép hajlalon új élet születik: ő Zöldmedve.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy zöld medve. Ott lakott az erdő szélén, egy kis faházikóban. Szerette a fákat, a madarakat. Naphosszat bámulta a felhők furcsa formáit. Ha ködös idő kerekedett, kiment a közeli tóhoz, s a vízcseppeket vizsgálta, amint könnyűvé válnak az ég számára. Várt, várakozott valamire, maga sem tudta, mire. Amikor a feketerigók fölkeresték, nagyon megörült. Beszélgetni ugyan nem nagyon szeretett, sokkal inkább hallgatni. Hallgatta hát a rigók énekét.

Ha egyedül volt, és gyakran volt egyedül, rajzolt. Csak afféle firka-mirkákat persze, de jól tett neki a ceruzahasználát. Írt is – sokat. Valahogy megnyugtatta, ha leírhatta, amit gondol, amit érez, ami bántja, vagy ami épp örömet jelent a számára. Megnyugtatták a papíron sorakozó betűk, a tolltoll kéksége. Szerette, ha tollat foghat a kezébe. Vajon miért vonzódik egy medve ennyire az íráshoz? Talán azért, mert zöld. Mert ő zöld medve. Vagyis Zöldmedve. Egybeírva.

Füle és orra épp olyan, mint a többi medvéé. A járása szintúgy. Fejével is oly módon bólint, akár egy igazi, bársonyos bundájú barnamedve. Hanem a szeme: az barnászöld. Mohazöld. Most azt tervezi, hogy bejárja a kerek világot, minden zegét és zugát felkutatja, hogy tudomást szerezzen titkokról, tettekről, történetekről. Mindenről, ami zöld, akár az almalé doboza, és mindenről, ami medve.

Zöldmedvét felfedezőúttján két hű társa kíséri, Björni, a nagy őrmedve, és Ágika, aki a Mackó, Macki, Micki, Macki-Micki vagy a Kismedve, de néha a Nyami névre is hallgat.

*

A három jó barát első útja a budapesti állatkertbe vezetett. A barnamedvéket és a jegesmedvéket látogatták meg. Hátizsákjukban egy kis harapnivaló lapult, meg a vizeskulacs, másra nem volt szükségük. Fényképezőgépet is vittek magukkal, hogy megörökíthessék a különleges állatokat, s persze magukról is készítsenek néhány fotót, hogy majd legyen mit megmutatni az unokáknak.

Napsütéses reggel indultak útnak, néhány fodros szélű felhőske integetett vidáman nekik, s jó utat kívánt. A nevezetes elefántos kapun belépve mintha megváltozott volna körülöttük a világ. Mintha az állatkert lakói mind őket figyelnék.

Kismedve az ásító viziló mellett

A zsiráf pedig képes a nyelvét jó hosszúra kinyújtani, csak hogy elérje az áhitott ropogtatnivalót.

A három jó barát hirtelen éles sikoltásra lett figyelmes.

– Jaj, jaj, a zsiráf! Segítség, leharapja a gyerek fülét! – egy idős fejkendő asszony kétségbeesve jajveszékelt. – Valaki szóljon rá arra a jószágra, hogy ezt nem szabad! Hagyja abba! Beteg lesz szegény kisunokám.

– Ugyan már, anyuka, hiszen csak a zoo-csemegéért nyújtózik. Semmi baja nem lesz a gyerekeknek egy kis zsiráfnyáltól – torkollta le a családfő szigorúan.

Az állatkert nyüzsgő, zajos helyszín, épp ezért szeretik a gyerekek. Akárhová néznek, mindenütt történik valami. A vízidisznók dagonyáznak, a fóka furcsa vakkantásokkal hívja föl magára a figyelmet, lám, megint elkapta a gondozójától kapott halat, méghozzá röptében! A hatalmas sziklák árnyékában tanyázó jegesmedvék lustasága legendás, de azért néha föltápászkodnak s odébb

„Aha, zoo-csemege a láthatáron!”

„Ide velem!”

vonszolja hatalmas testüket. A mandrillok jól érzik magukat a zöldben, a főnök csíkos pofájáról csak úgy süt a falkavezér gőgje.

Kismedve a barnamedvékre volt a leginkább kíváncsi. Sokat tudott róluk. Legelőbb három medvés könyvet végiglapozott, mielőtt útnak indultak. Barátai figyelmeztették, nem biztos, hogy túl sokat lát kedvenceiből, de ne búslakodjon, hiszen ott lesznek az elefántok, az orrszarvú, a rózsás gödény és sok más madár. Csak szemlélőd-

jön, ismerkedjen az emlősökkel, madarakkal, hüllőkkel, kétéltűekkel is. Nemcsak medvék élnek a Földön!

– Hahó, Kismedve, Björni, Zöldmedve! Hogy érzitek magatokat? – A három barát suttógó hangot hallott, de nem látott senkit.

– Vajon ki szólt? – kérdezte álmélkodva Björni.
– Egy lélek sincs a közepünkben.

– Én vagyok, itt vagyok, hahó, hóha, hajahó – inceselkedett tovább az ismeretlen.

– Nem értem – csóválta a fejét Zöldmedve –, ha szól, akkor él ez a valami vagy valaki. De miért nem látjuk? Elbújt volna?

– Adta, teremtette, gyere elő, de rögtön! – rikkantotta mérgesen a legkisebb, azaz Kismedve.

„Gyere, pajtás, döntsük ki ezt a fát! Ha már egyszer figyelnek!”

„Egyedül vagyok, öreg vagyok, de jól érzem magam a bőrömben.”

Kismedve kezében a kis sárga medve

– Jó, jó, nem kell mindjárt kiabálni. Itt vagyok. De ne legyetek mérgesek!

– Ne legyünk? Hát hogyan lennénk, ha csak itt szórakozol velünk!! – lett egyre morcosabb Björni is.

– De hiszen Kismedve hozott magával! Szeret engem. Az egyik kedves medvéje vagyok. A ritka sárga színű. Még mindig nem láttok?? Hiszen itt vagyok Mackó kezében!

– Jé! Tényleg! Ne haragudj, kis sárga! – kért bocsánatot azonnal Kismedve. – De azért jól ránk ijesztettél ám, hallod!

– Tudom. Bocsánatot kérek – szipogott a sárga medve, majd félénken hozzátette: – De van ám valami meglepetésem a számotokra. Két régi fényképet találtam a minap otthon a doboz mélyén. Idenézzetek! Ha jól tudom, sok-sok évvel ezelőtt Kismedve nagybátyja készítette a képeket ugyanitt, vagyis a Fővárosi Állat- és Növénykertben. Legalább harmincöt évesek e fotók. Valamikor a hetvenes évek második felében készülhettek. Sőt, képzeljétek, azt is kiderítettem, hogy az akkoriban sokak által kedvelt...

– Hé, álljon meg a menet! – szakította félbe Zöldmedve. – Miket beszélsz?

– Csak azt, hogy van nálam két régi fotó. Itt készültek, az állatkertben. Még hozzá az akkoriban sokak által kedvelt Ljubityel típusú géppel! Az ám! Akarjátok látni a képeket?

– Hát persze! Mutasd!

– Jé, ezek négyzet alakúak! – állapította meg Björni, a nagy órmedve.

– Még szép! Ez a kis gép ilyeneket tudott. S ha hozzávesszük, hogy a készítőjük nem

volt hivatásos fotográfus, csak amatőr, akkor azért igenis el kell ismernünk a teljesítményét.

– Igaz! No de mesélj még ezekről a képekről, kis sárga barátunk. Hol találad meg?

– Hol, hát hol? A fényképes dobozban. Fél füllel hallottam, amikor az állatkerti pályázatról beszéltek. S akkor jutott eszembe, hogy alkalomadtán előhozakodom velük. Hiszen jó példa ez arra, hogy már az előttek lévő generációk tagjai is szívesen jártak az állatkertbe! Osztálykirándulást szerveztek ide, vagy összekötötték a cirkuszlátogatással. Vagy csak ideutaztak, hogy megcsodálják a Kós Károly tervezte épületeket, meg persze az állatokat.

– És mondd csak, édes drága sárga medve, miért csak most hozakodsz elő ezekkel a képekkel??? Hiszen szorít a határidő. Be kell küldeni a pályázatot!

– Zöldmedve kissé sértődötten vont a felelősségre a Kismedve kezében lapuló játék mackót.

– Ugyan, Zöldmedve, hiszen te is tudod, hogy sokan akkor teljesítenek a legjobban, amikor már a fülük mellett csapkodnak a hullámok. Gondoltam, ti is így lesztek majd. Az utolsó pillanatban, de azért bekülditek a pályamunkátokat. S aztán bármilyen lehet. Vagy nem? A részvétel a fon...

– Húúúú..... Ki ne mondd!!! Inkább gyere, menjünk haza, s írjuk meg azt a pályázatot!

– Oké, de csak akkor segítetek, ha rólam is lesz fotó...

